

Igehirdetés, amely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. május 15-én.

János evangéliuma 4. rész 14. verse: „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzó víz forrásává lesz benne”.

Kedves Testvéreim!

Igehirdetés sorozatunk eljutott az utolsóelőtti állomásához. Az eddigi három istentiszteleten hallhattunk arról, hogy mit jelent a szomjúság ebben a világban, aztán pedig azt gondoltuk végig, hogy az élő víz, ami Istentől érkezik, az az élet forrása, és a szabadulás forrása a számunkra. A mai napon pedig a felolvasott mondat alapján arról gondolkodunk együtt, hogy miként lesz forrássá számunkra a mi Urunk Jézus Krisztus. Ezt a mondatot pedig azért is érdemes megjegyeznünk, mert ez a missziói munkatervünk vezérigéje erre az esztendőre: „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzó víz forrásává lesz benne”.

Az első és legfontosabb alapvetés az, hogy ezt az élő vizet mi nem tudjuk érdíteni, mert azt Jézus adja nekünk. Több alkalommal elmondtam már igehirdetéseinkben, hogy mi emberek úgy vagyunk összerakva, hogy szeretjük a kezünkben tartani az eseményeket, szeretjük, hogyha mi irányíthatunk. Ráadásul van egy érzés, amit egyáltalán nem szeretünk, ez pedig a kiszolgáltatottság érzése.

Ebből a szempontból pedig rendkívül érdekes ez a történet. Hiszen igazából két kiszolgáltatott ember találkozik itt. Jézus, akinek nincsen meritőedénye, és nem tud hozzájutni ahhoz az ivóvízhez, aminek a közvetlen közelében van. És kiszolgáltatott ez az asszony is, csak éppen lelkileg. Neki sem volt meritőedénye, hogy hozzájusson ahhoz az élő vízhez, aminek a közvetlen közelében volt. Hiába találkozott Jézussal, hiába beszélgetett vele, mindaddig, amíg nem kapta meg az élő vizet Megváltónktól, addig szomjas és kiszolgáltatott volt az élete.

Jézust, az élő víz forrását pedig csak úgy lehet elérni, hogyha látjuk az életünk kiszolgáltatott voltát. És most nem arra gondolok, hogy kiszolgáltatottak vagyunk az energiahordozóknak, meg a különböző ásványoknak, ércnek, amelyek nem találhatók meg mindenütt. Nem is arra gondolok, hogy kiszolgáltatottak vagyunk azoknak, akik az ételmet megtermelik. Nem arról a fizikai kiszolgáltatottságról van szó, hogyha valami betegség ér minket, akkor a kórház személyzetének, az orvosoknak, ápolóknak a jóindulatára szorulunk. Rá kell jönnünk arra, hogy a legnagyobb kiszolgáltatottságunk lelkileg van. Nem vagyunk képesek arra, hogy önmagunkban megoldjuk a lelki bajainkat.

Nem kell közvéleménykutatót végezniem itt a templomban, hogy ki merjem mondani, a hétköznapijaink során mindnyájan küzdünk lelki nehézségekkel. Elveszítünk valakit, akit szerettünk. És nem csak arra kell gondolnunk, amikor meghal valaki, hanem arra is, amikor egy-egy barátság, egy-egy közeli jó kapcsolat megszűnik. Gyászolunk. A gyászunkban pedig szükségünk van arra, hogy valaki megvigasztaljon és fel-emeljen bennünket. Lelki nehézség az, amikor számunkra megoldhatatlannak tűnő problémák kerülnek elénk. Olyan mennyiségű a munka, hogy azt nem lehet napi 24, vagy éppen heti 168 órába besűríteni. A tanár akkora mennyiségű anyagot ad fel, hogy azt nem lehet egyik napról a másikra megtanulni. Itt van az érettségi időszak, és az egyetemi vizsgák ideje, és rájövünk, hogy kevesebb nap van a tanulásra, mint az ideális lenne. Az idő szorításában pedig azt érezzük, hogy jó lenne, ha az erőnk megsokszorozódna és az idő pedig megnyúlna egy kicsit. Lelki küzdelmünk van akkor, amikor mások nem fogadnak el minket, vagy egészen egyszerűen csak semmibe vesznek. Terheket hordozunk, amikor bánatnak minket, amikor szándékosan, vagy akaratlanul, de fájdalmat okoznak nekünk. Gondot jelent, hogyha nincsen békességünk, hogyha szeretnénk megállni egy kicsit, de nincsen rá lehetőségünk, és a sort nagyon sokáig folytathatnám. Lelkileg kiszolgáltatottak vagyunk. A körülményeknek, a többi embernek, a feladatainknak, és mondjuk ki a legnehezebbet, hogy ki vagyunk szolgáltatva saját magunknak.

Mi is olyan helyzetben vagyunk, mint ez a samáriai asszony. Találkozunk Jézussal, és miközben azt hisszük, hogy mi adhatunk neki valamit, miközben azt gondoljuk, hogy szegény Jézus, mennyire rossz lehet neki, közben mi magunk vagyunk azok, akiknek segítségre, erőre, egy kis időre, békességre, megnyugvásra van szükségünk. Kiszolgáltatottak vagyunk.

Jézus pedig ugyanazzal biztat minket, mint amivel a samáriai asszonyt is bátorította. „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzó víz forrásává lesz benne”.

Soha többet meg nem szomjazik. Egy kicsit izlelgessük ezt a mondatot. Soha többet. Van egy pont az életünkben, amin megfordul minden. Van egy pont az életünkben, amikor gyökeresen megváltozik minden.

Igehirdetés, amely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. május 15-én.

Ugyanolyan ez, mint ahogyan a történelem könyvekben olvassuk, hogy van a Krisztus előtti idő, és van a Krisztus utáni idő. Az egész történelem menetében történt egy óriási fordulat, amikor a Mindenható Isten belépett az emberi világba. Ugyanígy a személyes életünkben is van egy ilyen fordulat. Van a Krisztus előtti életünk, és van a Krisztus utáni életünk. Vannak azok a döntéseink, amiket úgy hoztunk meg, hogy nem is foglalkoztatott minket, hogy mit szeretne Isten, és vannak azok a döntéseink, amikben már megkérdeztük, hogy merre szeretne vezetni minket?

Az elmúlt héten beszélgettem valakivel, aki elmesélte, hogy most kezdi meg a harmadik egyetemi tanulmányát. Elkezdte közgazdasági szakon, aztán logisztikusként szerezte meg az első diplomáját. Most pedig elkezd egy harmadik képzést, ami kapcsolódik már a gyülekezeti élethez, közösség-szervező szeretne lenni. Miért? Mert ahogyan Ő mondta, az első két döntést úgy hozta meg, hogy „nem kérdeztem meg az én uramat”. Jó ötletnek tűnt. Tetszett. Egészen idáig pedig folyamatos küzdelemben telt az élete a munkahelyein, mert nem találta a helyét. Hívó emberként el kellett tennie másfél évtizednek, hogy ráeszméljen, Krisztus nélküli döntéseket hozott, és ezeknek meg van a maga rossz következménye. Most pedig következhetnek a tanulmányok Krisztus után, következhet a munkája Krisztussal együtt. Aki Krisztus forrásából merít, az soha többet meg nem szomjazik, mert látni fogja maga előtt azt az utat, amit a mi Megváltónkkal együtt járhat.

Ez a mai szakasz arra figyelmeztet tehát elsőként, hogy ismerjük fel kiszolgáltatott helyzetünket, azt hogy Krisztusra szorulunk. Menjünk oda Hozzá, és merítsünk a forrásából. Az erőforrásából, a békességforrásából, a szeretetforrásából, mindabból, amivel meg tud ajándékozni minket. Az életünknek ugyanis ez jelenti a forduló pontját.

Mi is történik akkor, hogyha az életünket átjárja a Krisztustól kapott élő víz? A mindig és az újra helyett belép az életünkbe a soha. A mindig megjelenő elégedetlenség, a mindig belépő szeretetlenség helyett megtapasztaljuk azt, hogy mindezek soha többet nem jelennek meg olyan erővel, mint korábban. Az újra és újra küzdelmet jelentő nyugtalanság, türelmetlenség és zaklatottság helyett megjelenik az, hogy soha többet nem érezzük mardosónak ezeket az érzéseket. Mindazok átélhetik ezt, akik abból a vízből isznak, amelyet Jézus ad nekünk.

„Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne”. Egy valamit ugyanis nem szabad elfelejtenünk. Hiába van itt az ebben a mondatban, hogy soha, meg örök, az nem a merítésre vonatkozik, hanem arra az élő vízre, amelyet Krisztustól kapunk. Olyan víz ez, ami elveszi a szomjúságot, és olyan víz ez, amely az örök életre visz el minket, de a vízből meríteni kell újra és újra, meríteni kell mindig.

Pontosan ugyanúgy, mint amikor hosszabb kirándulásra megyünk, és csak egy kisebb kulacsunk van, akkor azt minden egyes forrásnál megtöltjük vízzel. Lehet, hogy elfogyott a víz, kiürült a kulacs, de tudjuk, hogy hol van a következő forrás, ahol majd ismét feltölthetjük a készletünket.

Jézus Krisztus így lehet a mi forrásunk minden egyes napon. De tovább megyek, minden olyan pillanatban, amikor valamink elfogyott, és újratöltésre van szükség. Nem csak úgy kötelességből mondjuk el nagyon sokszor prédikációkban, hogy olvassuk a Bibliát és imádkozzunk. Nem lelkeszi feladatkor miatt hangzik el az, hogy álljunk meg csendességben Isten előtt. Azért mondjuk el mindezt, hogy merítsünk a forrásból. Amikor elcsendesedünk, akkor látjuk a saját életünk sok-sok hiányosságát, látjuk azt, hogy kiszolgáltatottak vagyunk, és szükségünk van a mi Megváltónkra. Az imádságban pedig kapcsolatba kerülünk Krisztussal, a Biblia üzenetében pedig megéljük azt, hogy kapunk a forrásból, abból, amely az életünk éltetője, erősítője, feltöltője.

„Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne”. A legnagyobb csoda ugyanis nem itt a földön teljesedik be velünk, hanem az örökkévalóságban. Jézus Krisztus a mi forrásunk, amely megtartja az életünket itt a földön, és megtartja a mi életünket mindörökké. Merítsünk hát Őbelőle minden napon!

Amen!